

Mijn duin

Een nieuwe rubriek waarin een bekende of onbekende duinliefhebber beschrijft en laat zien wat zijn of haar favoriete plek in het duinlandschap is.

Tekst: Kees de Kraker

Hompelvoet met
vogelwachterswoning.
Foto: Jan Baks

Wie?

Kees de Kraker. Voor de een ben ik de Grevelingenman, voor de ander een noordse woelmuisspecialist of de man van de herfstschroeforchis. Feit is dat de Grevelingen en grote sterns een belangrijke rol in mijn leven spelen. Na mijn opleiding aan een kunstacademie werkte ik in de zomer als barkeeper in een discotheek in Re-

nesse. Toen dacht ik: hier gebeurt het, hier moet je zijn. Datzelfde gevoel heb ik jarenlang gehad als vogelwachter op de Hompelvoet, een eiland in de Grevelingen waar lange tijd de enige kolonie grote sterns van het Deltagebied was gehuisvest.

Favoriete plek

Ik woon op 5 minuten wandelen van

een van de mooiste duingebieden van Nederland op Schouwen. Je vindt hier prachtige stuifduinen en diepe valleien, maar mijn favoriete plek is toch de Hompelvoet waarmee ik mij nauw verbonden voel. Dit eiland is een bijzonder plat stukje 'duin'. Het is een zandplaat die bij de afsluiting in 1971 van de Grevelingen is drooggevallen. Het is nu een combinatie

Kees de Kraker varend naar Hompelvoet.
Foto: Petra Brons

van groen strand, vochtige duinvallei en duingrasland afgewisseld met duinstruweel. Hoewel het kort na het permanent droogvallen flink stoof is dat al lang niet meer het geval. Door de paarden en runderen die er lopen, komt kleinschalige verstuing van destijds opgestoven dijkjes nog wel voor. Net genoeg voor enkele kenmerkende soorten als blauwvleugelsprinkhaan, harkwesp, bastaardzandloopkever en duinvilla, een vlieg uit de wolzweverfamilie.

Waarom ik daar graag kom

Wanneer je ergens vaak komt en je verdiept in wat daar leeft dan ontstaat er vanzelf een band. Het voelt als thuis. Je leert de bewoners kennen en de reden waarom ze daar zijn. Het is een beetje samen oud worden. De hele ontwikkeling van vrijwel onbegroeid tot gevarieerde plantengemeenschappen maakte ik er mee. De Ecologische flora van Eddy Weeda gaf de soorten en de veranderingen die ik zag een betekenis.

Hier heb je beslist niet het gevoel dat de natuur steeds armer wordt, integendeel: met name in het schrale grasland vindt nog steeds een spectaculaire ontwikkeling plaats. Uitgestrekte velden met parnassia, bitterling en moeraswespenorchis zijn hier heel gewoon. Bijna driekwart van alle

groenknolorchis in Nederland staat in de Grevelingen, hoofdzakelijk op de lager gelegen Veermansplaat. Op de Hompelvoet kom je ook de soorten van wat drogere bodems tegen, zoals maanvaren, slanke gentiaan, harlekijn en de zeldzame herfstschroeforchis waarvan ik de aantalsontwikkeling nauwgezet volg.

Ik kom nu al bijna veertig jaar op de Hompelvoet. In eerste instantie als vogelwachter gedurende de broedtijd en in die tijd vormde de enorme levendigheid van de kolonie grote sterns het kloppend hart van het eiland. Helaas zijn die door de komst van de havik nu verdwenen, maar toch kom ik er nog steeds graag. De zoete cumarine geur van geel walstro, de jodiumlucht van velden rond wintergroen, de vlakten met rolklavers en kruipend stalkruid, rozen, kamperfoelie en vlieren. De bijzondere lichtval, de verschuivende patronen van licht en donker over het landschap, het roepen van de wulpen, het gezang van merels in de namiddag, het galmend geblaf van een ree in een donker bosje, de met krabbenschildjes, zwaardschedes en zeeappeltjes bezaaide oevers, de wind, de witte schuimkoppen, en de uitvarende reddingboot: daarom kom ik zo graag op de Hompelvoet.